Film-cinema

Tyrone POWER despre căsătorie

Tyrone Power, care este căsătorit de mai bine de un an, admite că însurătoarea aduce multe schimbări în viața unui bărbat. Evident în căsnicie, soții trebue să-și facă, în primul rând, concesiuni mituale. Și Tyrone a priceput numaidecât acest lucru.

Chipeșul june-prim face parte din acele făpturi cari se scoală dimineața, împrospătate și bine dispuse, înclinate spre bunăvoință și pătrunse de ideea că „viața e frumoasă". Primul său gând după această plăcută constatare este — sau mai degrabă era — să trimită flori aproape tuturor cunoștințelor sale feminine. Acest omagiu adus farmecului feminin, marca debutul zilei.

Căsătoria n'a înăbușit acest elan juvenil, n'a suprimat trimiterea florilor, (din fericire pentru florărese) dar a redus lista destinatarelor în proporții mult mai reduse. Acum, florile sunt sortite... soției, mamei și surorei sale.

Cine se gândea că însurătoarea se va potrivi acestui tânăr de douăzeci și patru de ani, atât de seducător și consacrat de nenumărați spectatori, prinț al cinematografului?

Părea prea tânăr, prea dornic de viață și însetat de aventuri, pentru a se înlănțui astfel. Și pe deasupra — trebuia să țină seama și de numeroasele sale admiratoare. Vor consacra ele unui soț ideal" cultul pe care-l închinau unui „făt frumos"? Era o cerere prea mare.

„Au fost câteva obiecțiuni, spune Tyrone, dar majoritatea spectatorilor erau prea ocupați cu propriile lor treburi ca să se neliniștească de căsătoria unui actor. Printre scrisorile pe cari le-am primit, multe exprimau sincere urări, și numai câteva îmi reproșau că am părăsit celibatul. Sincer vorbind, nu văd de ce căsătoria și viața de casă trebue să ruineze cariera unui actor".

★

Tyrone ar vrea să fie socotit actor și nu idol. Căci el face parte dintr'o familie de artiști. Sub același nume, tatăl său a fost un comedian celebru; bunicul său era pianist și străbunicul său, de origină irlandez, era deasemeni actor.

Tyrone Power s'a schimbat mult decând s'a căsătorit. El a dobândit o oarecare maturitate și entuziasmul său tumultuos, fără să dispară cu desăvârșire, s'a potolit. Este opera soției sale, Annabella. Ea a săvârșit însă transformarea cu atâta dibăcie, încât Tyrone este convins că el e răspunzător de această schimbare. Ceea ce nu-l împiedică, firește să recunoască celelalte îmbunătățiri pe care i le-a adus Annabella.

„Deși poate părea paradoxal, a afirmat el de curând unui reporter american, sunt mult mai liber decând m'am căsătorit. Cum e și firesc, soția mea a luat asupră-i toate răspunderile de stăpână a casei. Eu nu mai trebue să dau ordine servitorilor. Nu mă mai îngrijesc dacă hainele îmi vor fi aduse sau nu la timp, dela croitor, etc. Și apoi, înainte de a mă căsători, luam masa de seară la „Tropice" sau în alte restaurante de acelaș soiu și după aceea mă duceam la cinematograf. Acum însă, mâncăm acasă. Bucătăreasa pe care a angajat-o Annabella face prăjituri delicioase, cari se topesc în gură. Aproape toate serile ni le petrecem acasă, când nu suntem invitați. Annabella se adaptează foarte ușor oricărui mediu și se amuză din te miri ce. Când nu ieșim și când n'avem invitați citim. Dealtfel, soția mea îmi acordă destulă libertate. N'am fost oare singur două luni? Aceasta înainte de izbucnirea actualului război, căci Annabella plecase la Paris să turneze, alături de Jean Gabin, o versiune a filmului „Varieté".

„Se știe, spune Tyrone, că „Varieté" a fost realizat pe vremuri de Dupont. Noua versiune este a lui Nikolas Farkas, realizatorul celuilalt succes al soției mele: „La Bataille", după celebrul roman al lui Claude Farrère".

★

De curând, a circulat zvonul că cei doi soți vor avea un copil. Tyrone desminte și adaogă: „Cu toate acestea, am fi fericiți să avem copii". Și apoi rostește această frază destul de surprinzătoare din partea unui bărbat de vârsta sa care a cunoscut multe aventuri și atâtea succese:

„Cel mai frumos lucru pe care mi l-a dat Annabella este pacea, liniștea."

Evident, Tyrone Power vorbește ca un bărbat îndrăgostit.

TYRONE POWER

ANNABELLA

DIN VIAȚA VEDETELOR

Hollywood, California. — *Evenimentele din Europa n'au schimbat prea mult felul de viață și preocupările vedetelor. S'a constatat însă, că dela isbucnirea războiului, căsătoriile s'au înmulțit, luând proporțiile unor adevărate epidemii. Firește că nu poate fi nicio legătură între războiul din Europa și căsătoriile din Hollywood. Fapt este că niciodată n'a răsunat mai mult în Capitala filmului marșul lui Lohengrin.*

Marșul acesta al lui Wagner a fost multă vreme la Hollywood mai mult decât un marș nupțial... A fost cântecul de lebădă pentru vedete, cântecul de rămas bun pentru totdeauna dela cariera cinematografică. Dar publicul s'a schimbat astăzi și nimeni nu mai cere unei artiste să părăsească studioul pentrucă s'a căsătorit. Dimpotrivă, ultimele statistice din Hollywood arată că vedetele sunt mai agreate după căsătoria lor. Dovadă sunt și scrisorile admiratorilor cari se înmulțesc după căsătorie.

Un prim exemplu este Nelson Eddy. Numărul admiratoarelor și biletele vândute au crescut considerabil după ce s'a însurat. Douglas Fairbanks Jr., William Powell și Lana Turner fac deasemeni parte din această categorie. Popularitatea Janei Wyman, tânăra stea a studiourilor „Warner", a înregistrat o urcare bruscă îndată după ce s'a măritat cu Ronald Reagan, un camarad de studio.

Rezultatul imediat e că studiourile, cari cereau înainte vedetelor garanții că nu se vor căsători în timpul duratei contractului, au renunțat la aceasta. Deși frații Warner au investit mai mult de un milion de dolari în contractele cu Ann Sheridan și George Brent, ei nu s'au speriat căutși de puțin când au auzit vestea că cele două celebrități au de gând să se căsătorească.

Înainte de a fi măritată, Bette Davis primea zilnic zeci de scrisori dela admiratori, cari îi cereau mâna. Acum, aceste scrisori s'au înmulțit, doar că pretendenții o imploră să divorțeze și să aleagă un nou tovarăș de viață. Același lucru se întâmplă lui Errol Flynn. Admiratoarele lui pasionate vor să-l convingă că fiecare din ele ar fi o soție mult mai bună decât Lily Damita. Charles Boyer, care tocmai a terminat noul său film „All This, and Heaven Too". (Toate acestea și paradisul), alături de Bette Davis, este bombardat cu scrisori de-ale admiratoarelor. Majoritatea lor sunt fete tinere, cari fără a ține seama că actorul este însurat cu „Pat" Paterson, o încântătoare blondă, îi propun mâna lor.

★

Vorbind de „All This, and Heaven Too", filmul perechei Bette Davis-Charles Boyer, producătorii din Hollywood, găsind că titlul este cam lung l-au scurtat, alcătuind un cuvânt unic compus din inițiale: ATAHT! Publicul din Europa să nu creadă deci, când va citi despre „ATAHT", filmul perechei Bette-Charles, că este vreun nume exotic sau cine știe ce!

După succesul ei din „ATAHT", Bette Davis va interpreta „The Letter" de Sommerset Maugham. Regisor va fi William Wyler, care a dirijat pe marea vedetă în filmul „Jezebel" (Femeea Diabolică). Se știe că pentru creația ei din acest film, Bette Davis a fost premiată de Academia de arte și științe cinematografice. Bette Davis a debutat în viață ca plasatoare la un mic teatru de provincie. Așa a câștigat primii ei bani. A fost primul ei contact cu teatrul. Cine ar fi crezut că mica plasatoare va deveni marea artistă de astăzi? Bette n'a uitat acest episod din viața ei, iar unul din visele vedetei e să înființeze o instituție pentru ajutorarea tinerelor talente.

Bette nu este singura vedetă care are visuri de împlinit. Priscilla și Rosemary Lane au și ele un ideal, dar cu totul diferit. Cele două surori vor să cumpere și să exploateze un mic cinematograf în orașul lor natal Indianola, din statul Iowa. Fiindcă cele două surori nu prea au timp pentru aceasta, au însărcinat pe mama lor, d-na Cora Lane să înceapă tratativele.

★

Rudy Vallee, Bob Hope, Fred MacMurray și Jane Bryan cu constituit o asociație pentru deschiderea unui luxos local de noapte, chiar la Hollywood. Fără îndoială că, dacă experiența poate fi de folos, teatrul lor va fi un mare succes. John Garfield vrea să activeze și el în ramura spectacolelor și își risipește toți banii prin finanțarea unor piese de teatru pe Broadway. Visul lui e să devină director de teatru! Dealtfel și Humphrey Bogart are aceleași ambiții. Cunoscutul actor speră să poată pleca la New-York ca să monteze o piesă, după ce ca sfârși în studiourile „Warner" rolul lui din filmul „They Drive By Night".

Ambițiile lui Alan Hale sunt mult mai practice. A deschis o fabrică de scaune pentru teatru și ultimul model patentat i-a adus un câștig fabulos. Se crede la Hollywood, că în curând Alan Hale va părăsi studioul, închinându-se cu totul fabricației de scaune pentru săli de teatru și cinematograf.

Bing Crosby finanțează o editură muzicală, o agenție artistică și... hipodromul dela Del Mar. In definitiv, și alergările de cai pot fi socotite ca alcătuind o ramură înrudită cu breasla spectacolelor! Pat O'Brien, neîntrecutul actor dela „Warner Bros", este coasociatul lui Crosby la hipodrom.

★

Errol Flynn își investește banii în întreprinderi mai sigure, cum ar fi pildă terenurile petrolifere. Acum câteva săptămâni una din sondele lui a făcut erupție. Isvorul de aur negru continuă și acum să curgă, îmbogățind pe simpaticul „star". Petrolul nu este singura investiție a lui Flynn; actorul și-a plasat o parte din avere într'o casă producătoare de filme senzaționale în serii! Filmele de aventuri în serie pe cari Flynn le fabrică, în tovărășia lui Howard Hill, nu-i aduc numai un venit frumos, dar îi satisfac și dorul de aventuri fantastice. Cine și-ar fi închipuit că simpaticul erou din atâtea filme de succes este petrolist și fabricant de filme senzaționale?

Cu toate acestea, Errol Flynn mai are timp și pentru alte ocupații. E proprietarul unei crescătorii de câini, cunoscuți aici sub numele de Lei de Rhodesia, o rassă foarte scumpă. Are un yacht cu care face lungi cruciere, scrie romane și nuvele, pilotează avionul și e considerat ca cel mai bun jucător de golf și de tennis din colonia filmului. Afară de aceasta, Flynn ma produce și filme de scurt metraj, dintre care unul a fost propus pentru premiere Academiei! Cu toate că disprețuește banul, Flynn a strâns în ultimul timp o avere respectabilă. Acum el turnează cu Olivia de Havilland un nou film intitulat „Santa Fe Trail" și care va fi, fără îndoială, tot atât de senzațional ca și „Orașul blestemaților".

Flynn s'a născut în Irlanda. A urmat școala în Anglia și Franța. A fost marinar. A călătorit în mărite sudului și în Orient. A fost căutător de aur, pescuitor de perle... A fost adus la Hollywood de frații Warner. Primul rol care i-a fost dat a fost un... cadavru! Orice alt actor ar fi refuzat un asemenea rol și ar fi renunțat pentru totdeauna la cinematograf. Errol Flynn nu s'a plâns. A jucat rolul mortului și când frații Warner au căutat un interpret pentru „Captain Blood", Flynn a fost ales dintre 12 vedete mari cari concurau pentru acest film. In succesiune rapidă au urmat „Misiunea brigăzii 41", „Robin Hood" și „Dodge City". A terminat recent „Virginia City" și va sfârși în curând, afară de „Santa Fe Trail", „The Sea Hawy" (Vulturul de mare).

★

In legătură cu primele decepții ale viitoarelor mari vedete și perseverența lor, se povestește acum la Hollywood, întâmplarea puțin plăcută a tinerei Marilyn Merrick, descoperită de un agent printre spectatorii unui teatru. Marilyn Merrick nu are decât 17 ani. După mai puțin de șease luni de experiență în studio, unde a făcut figurație, s'a ajuns la concluzia că agentul care a descoperit-o nu s'a înșelat. Studiourile „Warner" au hotărît să-i încredințeze principalul rol feminin în „Saturday's Children".

A fost primul ei rol. După ce a filmat o săptămână întreagă, i s'a luat rolul, constatându-se că ar avea nevoie de mai multă experiență. Cele mai multe dintre fete ar fi fost atât de îndurerate de această înfrângere, încât s'ar fi întors acasă. Marilyn a dat totuși, dreptate studioului și a rămas la Hollywood.

A ascultat sugestia studioului și s'a înscris la o școală de artă dramatică. A lucrat din greu, a luat lecții de dicțiune... După două luni, studiourile „Warner" i-au dat un mic rol în filmul „Til We Meet Again" cu Merle Oberon. Apoi i s'a dat rolul principal din „Flight Angels" și tot ea a jucat rolul debutantei din noul film de scurt metraj al celebrei scriitoare Elsa Maxwell.

Deși s'a născut în Texas, ca și Ann Sheridan, Marilyn Merrick a crescut la Los Angeles. A urmat școala de fete din Westlake și totdeauna a jucat rolul principal în piesele școlare. După bacalaureat a hotărît să devină actriță. A avut noroc. In timp ce se afla printre spectatorii teatrului „Bliss-Hayden Miniature", a fost văzută de un agent al studiourilor „Warner". Marilyn seamănă cu Carole Lombard și Jean Arthur. Ea are convingerea că studioul știe mai bine decât oricine să-i niveleze cariera.

JANE BRYAN

ERROL FLYNN

CRONICA FILMULUI

La „SCALA":

„Femeea fără trecut"

Cinematograful „Scala" a făcut spectatorilor surpriza de a prezenta, în plină vară, un film totodată emoționant și distractiv, care ar fi putut figura cu cinste în repertoriul său de iarnă.

Regisorul italian Nunzio Malasomma a reușit să realizeze cu „Femeea fără trecut", un film interesant, împletind elemente de dramă în cadrul unui film de societate.

Povestea începe cu un accident, în urma căruia o femee își pierde memoria. Nu mai știe cum o chiamă, de unde vine. Pe scurt, a uitat tot ce s'a petrecut în viața ei anterioară.

O problemă ce pune pe realizatorul unui film în fața unor posibilități multiple! Dar această problemă prezintă o notă specială, prin faptul că, la început, nu este lămurit dacă eroina și-a pierdut cu adevărat memoria, dacă simulează, sau dacă are ceva de ascuns.

Tensiunea dramatică crește însă când spectatorul află că în poșeta victimei s'a găsit numai un revolver încărcat, din care lipsea un glonte. Personalitatea victimei este pusă astfel într'o lumină dintre cele mai crudate. Sybille Schmitz s'a achitat de acest rol, obținând o adevărată isbândă artistică.

Nu vrem să povestim acțiunea filmului, spre a nu răpi spectatorilor plăcerea neprevăzutului. Vom menționa doar că scenariul, atât de original al filmului,

SYBILLE SCHMITZ

s'a bucurat de o bună interpretare.

Afară de Sybille Schmitz, mai apar în „Femeea fără trecut", Maria von Tasnady, Hansi Arnstaedt și Albrecht Schönhals.

La „TRIANON":

„Dragostea jertfită"

Studiourile vieneze ne prezintă acum o producție nouă în care rolul principal este deținut de Hans Jaray alături de cunoscuta vedetă Hansi Storck. Regia lui J. Fleeck face din acest film o adevărată capodoperă a cinematografului vienez.

Preotul Heli e numit provizoriu la Kirchfeld, până își va lua în primire noua sa slujbă la Salzburg. La început, sătenii nu-l primesc cu prea multă dragoste.

O orfană, anume Annerl, e trimisă la el ca să dea o mână de ajutor menajerei lui, Brigitte. Annerl fiind o fată harnică, preotul îi dăruește o cruciuliță de aur, ceeace e deajuns ca tot satul să bârfească pe socoteala ei.

In adevăr, Annerl s'a îndrăgostit de preot și el deasemenea, însă Michel, un tânăr foarte timid, iubește și el de multă vreme pe Annerl, fără să fi îndrăznit să i-o spună.

In răstimp, preotul trebuie să plece. Și atunci, el îi spune fetei că cel mai bun lucru ar fi să se mărite cu Michel. Fata primește, cu inima zdrobită, iar preotul dă celor doi tineri binecuvântarea pentru viața pe care o vor începe.

După cum se vede, filmul acesta redă un moment din ceeace se numește revenirea la înaltul sentiment al credinței. Trecerea dela dragoste la sentimentul datoriei, este frumos redat de Hans Jaray, cunoscut la noi din filmul „Maria Bastkirschef". Alături de el, apar câțiva cunoscuți interpreți ai teatrului și filmului vienez, dintre cari citâm pe Hansi Storck, Rudolf Steinbock, Czeritz Renn, Fred Gölgerte și Ludwig Stökl.

PROBLEMA COSTUMELOR ISTORICE

Desenatorul de costume al soc. „Ufa", pictorul Herbert Ploberger, va ajunge cu timpul nu numai un istoric temut, dar chiar un arheolog sau expert în epigrafie. Atelierul lui, are aspectul unui muzeu de costume istorice. Intrebat de ziariști despre aspectul ciudat al atelierului, pictorul le-a răspuns că în prezent lucrează la costumele pe cari le vor purta actorii în noul film „Inima unei Regine".

Amabil, Ploberger dă toate explicațiile cerute. După aceea face o întreagă teorie a filmului și gustului modern.

„In ceiea de mijloc ce s'ar dori păstrată între istorie și gustul modern, se ivesc pe zi ce trece noui dificultăți. Ochiul spectatorului de astăzi este obișnuit să vadă la contimporanii săi o anumită linie, astfel că e surprins când privește pe ecran alte costumuri sau forme. Linia aceasta e ceeace noi cunoaștem sub numele de „linia modei".

Ceeace scena nu e în stare să aducă în massă, o face astăzi filmul modern: el redă întregul tablou și atmosfera specifică timpurilor acelora. Adeseori piese de muzeu trebue să devină vii, mișcătoare pe ecran. Prin redarea succesivă a acestor amănunte documentare, publicul modern a devenit treptat mai pretențios decât a fost înainte numai cu câțiva ani.

Iată de ce astăzi desenatorul de costume studiază luni întregi în muzee, biblioteci, galerii, etc. înainte de a începe lucrul. După aceea, cu fotografiile făcute după toate tablourile și desenele documentare ale timpului, cari vor trebui să devină vii în film, el își împodobește pereții atelierului într'un chip ciudat. De pildă, în atelierul lui Ploberger se poate vedea acum un perete întreg rezervat celor două regine, Maria Stuart și Elisabetha.

*

Inainte de a se începe confecționarea costumelor, se discută adesea câte un singur amănunt: o mănușă a Mariei Stuart, sau ordinea în care au fost dispuse inelele pe mâna Elisabethei! Maria Koppenhoefer, în rolul Elisabethei, va purta o perucă la fel cu aceea a vestitei regine: roșu-aprins în față și roșu-închis în spate. Rochia de catifea vișinie cu garnituri grele de aur, pe care Zarah Leander o va purta în film în rolul Mariei Stuart, cântărește câteva kg.! Nu s'a omis nici un amănunt, nici o osteneală de cercetare, spre a se reda toată atmosfera epocii istorice de atunci.

Dar amănuntele acestea nu sunt imitate pur și simplu: din toate elementele adunate, desenatorul costumelor își face un tablou unic, acela pe care publicul dorește să-l vadă: el trebue să răsfrângă specificul vremurilor acelea. Pe urmă se dă o rezonanță plastică gândurilor scenaristului și regisorului.

„Și totuși, chiar filmul istoric de astăzi, — explică mai departe Ploberger —, trebue să fie într'un anumit sens, modern. Două ori trei costume ale Mariei Stuart și ale Elisabethei au fost lucrate riguros după modele istorice; pentru celelalte, s'a căutat doar ca ele să pară autentice publicului. Și iată dece: adevărata Elisabetha a purtat cu ocazia unei solemnități, o rochie care era atât de grea, încât nu putea merge: ea a fost cea mai „grea" femee din istoria lumii! In această rochie, Elisabetha a fost mai mult târîtă de cât condusă, de doi bărbați; când a ajuns în Catedrala Sf. Paul, a căzut pe jumătate leșinată. De sigur că asemenea lucruri nu se pot vedea astăzi în film și nici nu pot fi reproduse.

Cu toate acestea, rochiile de solemnități din filme, pot — pentru noțiunile de azi — neverosimil de pompoase. Pentru filmul „Inima unei Regine", a fost vorba mai întâi de alegerea stofelor. Ploberger nu le-a putut găsi printre stofele de astăzi și a fost nevoit să recurgă la stofe grele de brocard pentru mobile. Chiar acestea au trebuit „înobilate", împletindu-le cu fire late de metal, rozete de aur, pietre prețioase și perle.

Numai când desenatorul de costume cunoaște istoria artelor și a costumelor tot atât de bine ca și modă actuală, el poate cuteza să înceapă să îmbrace pe Maria Stuart, pe care o va prezenta gustului publicului de azi.

Și acum, iată un amănunt care, credem, nu e lipsit de interes pentru reprezentantele sexului slab: Maria Stuart purta la vânătoare o pălărioară închisă, în formă de clopot, cu penaj. Zarah Leander o va purta în film reprodusă întocmai, o oarece pălăria nu contravine gusturilor de azi, ci arată ca și când ar fi ieșit din vitrina unui salon modern de mode.

Dar nu numai personagiile istoriei își vor retrăi viața în fața ochilor noștri, vom mai vedea în acest film cadrul veritabil al desfășurărilor de atunci. Un exemplu printre mai multe: Mariei Stuart îi plăcea în deosebi vânătoarea de șoimi. Ca să se păstreze impresia celei mai stricte autentictăți, „Ufa" a scos la iveală pe un expert în vânătorile cu șoimi. Inainte de a da sfaturile sale competente, omul acesta și-a verificat din nou cunoștințele despre vânătorile cu șoimi, răsfoind cele mai vechi tratate de vânătoare, în bună parte aflate în bibliotecile din Roma. Deci, atât la ce privește costumele cât și acțiunea vom vedea în filmul „Inima unei Regine" reînviind o frântură însemnată și caracteristică din istoria Angliei și a Franței.

Un film închinat prohibiției

Se știe că prohibiția alcoolului constitue unul dintre cele mai pasionante capitole ale istoriei contimporane americane. Oprirea de a fabrica, vinde și consuma băuturi alcoolice în Statele Unite, a dat naștere la o situație foarte ciudată. Copii de școală, fete și femei, cari niciodată nu s'ar fi gândit să bea alcool, atrași de farmecul fructului oprit, au început să consume clandestin cantități dăunătoare. Bande întregi se organizează pentru fabricația și vinderea băuturii oprite. Fabricația făcându-se clandestin, alcoolul este de cea mai proastă calitate, consumatorii se îmbolnăvesc, sănătatea și moralul întregii națiuni americane scade.

Prohibirea alcoolului dă naștere „gangsterilor", cari terorizează întreaga Americă, cumpără pe cei puși să păzească legile, ucid pe cei cinstiți, otrăvesc și pervertesc poporul. Tineri de ambe sexe se întâlnesc în tavernele clandestine și sub influența alcoolului, alunecă pe panta depravării. Crimele se țin lanț, bandele concurente duc adevărate războaie în plină stradă, sub privirile neputincioase ale polițiștilor.

Odată cu ridicarea prohibiției, America scapă de această plagă... Alcoolul nu mai este fructul oprit. Fabricanții de alcool devin negustori cinstiți, „gangsterii" dispar de pe orizont și odată cu ei crimele, corupția și otrăvirea în massă a poporului. Ucigașii de meserie, mânuitorii de revolvere și puști mitraliere devin someuri. In zadar caută alți stăpâni. In America nu mai au întrebuințare...

Din acest capitol senzațional și interesant al vieții americane s'a inspirat noul film al lui James Cagney, „The Roaring Twenties" Cagney interpretează pe un soldat american, care, demobilizat după încheierea armistițiului, se înapoiază în patria lui. Multe s'au schimbat și demobilizatul constată cu emărăciune că toate locurile sunt ocupate. Fără să vrea este atras în cercurile contrabandiștilor de alcool și devine „gangster". Partenera lui Cagney este Priscilla Lane; iar regisorul acestui film este Raoul Walsh.

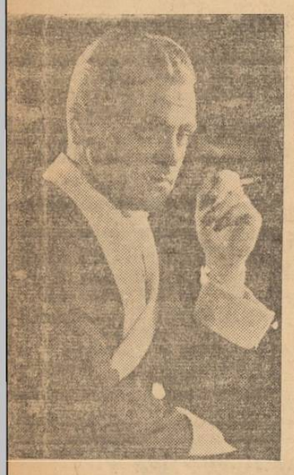

JAMES CAGNEY

Edwige FEUILLÈRE va fi revăzută în „Trandafirul însângerat"

Cunoscutul regisor francez Georges Pallu a realizat un mare film dramatic, intitulat „Trandafirul însângerat".

Având un subiect modern, un scenariu în care voioșia și emoția se împletesc fericit, „Trandafirul însângerat" este interpretat de un grup de actori reputați ai ecranului în frunte cu Edwige Feuillère, care are aci o creație la înălțimea marilor sale interpretări din trecut.

In alte roluri apar Jacqueline Francell, Alice Tissot, Ginette Gaubert, Jean Dax, Camille Bert, Mady Berry și micul Gabriel Farguette, o nouă revelație a studiourilor franceze.

„Trandafirul însângerat" va rula în curând pe ecranul cinematografului „Trianon".

EDWARD G. ROBINSON intr'un nou film

Edward G. Robinson a terminat un nou film de gangsteri intitulat „Fratele Orhidee'.

In acest film, marele actor interpretează rolul unui gangster care se călugărește. Mediul în care se desfășoară acțiunea acestui film, o mânăstire înconjurată de flori, este cu totul original.

In programul viitor la „Capitol":

„1 CONTRA 100"

Un film de acțiune. Cu gangsteri, cu o crimă, cu răpitori de copii și o inevitabilă poveste de dragoste, la capătul căreia, cortina cade pe un final după toate regulele genului: o căsătorie.

Iată ce este „1 contra 100", viitoarea premieră a cinematografului „Capitol".

Și totuși, producția aceasta nouă a studiourilor M. G. M. depășește cadrul obișnuit al filmelor de acțiune. Subiectul atinge adevărate culmi de originalitate. Crima, a cărei sumbră atmosferă stăpânește acțiunea filmului, e înfățișată în condiții neobișnuite. Aproape inexplicabile. Idila sub razele căreia se înseninează sfârșitul, are aspecte de literatură autentică. Iar peste toate acestea, Melvyn Douglas — acest artist de frumoase și personale posibilități — presară un umor atât de convingător, încât „1 contra 100" evadează din cadrul obișnuit al filmelor de acțiune, înălțându-se la proporții de realizare cu pretenții mult mai mari.

Alături de Melvyn Douglas, pe care spectatorii vor avea în curând prilejul să-l admire ca partener al Gretei Garbo în „Ninotchka", „1 contra 100" aduce debutul — în America — al Louisei Platt, a cărei carieră pare pornită spre ascensiuni de mare popularitate.

In rezumat, un film de acțiune captivantă, cu capitole de literatură stilizată, cu umor și antren servit de o interpretare superioară.

Janet GAYNOR nu părăsește cinematograful

Janet Gaynor, „mireasa lumii" cum i se spune în America din cauza marei sale popularități, nu va părăsi cinematograful, după cum s'a zvonit. Dimpotrivă, delicioasa Janet a semnat un nou contract de lungă durată, care va expira în cursul anului 1941.

Comunicatul oficial al companiei de filme care i-a oferit acest strălucit contract — sau mai bine zis, care i-a reînoit contractul, căci steaua era dinainte angajată — a pus capăt tuturor zvonurilor fanteziste. Janet Gaynor rămâne mai departe la Movietone City, unde va lucra încă multe filme.

Interesant e faptul că de când turnează în studio, Janet Gaynor n'a lucrat decât la una și aceeași companie de filme; azi, e mare vedetă, în studiourile unde odinioară nu era decât o simplă figurantă. După încheierea noului contract, Janet Gaynor a declarat presei: „Sunt foarte fericită că voi continua colaborarea cu compania de filme căreia îi datorez primul succes. Nu mă pot împăca la gândul că aș putea lucra pentru alte studiouri".

Statornicia aceasta, unică la Hollywood, a făcut o impresie favorabilă, atât în cercurile producătorilor, cât și în cercurile atotputernicelor cluburi feminine și catolice, cari, într'o măsură apreciabilă, exercită o mare influență în anumite regiuni ale Statelor-Unite.

Janet Gaynor este apoi una din puținele vedete, cari își mărturisesc vârsta exactă, „M'am născut în ziua de 6 Octombrie 1907" — spune ea totdeauna ziariștilor curioși, și, ca să înlăture orice bănuială, le arată imediat actul de naștere.

Gramofonul Madeleinei RENAUD

Dacă numeroși artiști au anumite pasiuni, Madeleine Renaud, distinsa societară a Comediei Franceze, e o mare amatoare de muzică. In adevăr, pretutindeni unde se duce, în studio sau la câmp, unde turnează exterioarele filmelor, obișnuește să ia un fonograf portativ și o colecție de plăci, pe care le cântă în vreme ce se pregătește scena pe care trebuie s'o interpreteze.

Și după natura scenei, ea va

asculta cu atenție „Lebăda" de Saint-Saëns, „Elegia" de Massenet, Operele lui Wagner, „Preludiile" lui Liszt sau „Văduva veselă" de Lehar, sau chiar diferite arii de jazz.

In vreme ce, sub direcția lui Kurt Bernhardt, turna la Joinville în cursul anului trecut, exterioarele filmului „Tunetul", de Kellerman, Madeleine Renaud era însoțită de un specialist, care adunase o sumedenie de plăci și care înainte de turnarea fiecărei scene, îi cânta arii susceptibile de a creia ambianța și de a inspira totodată, pe talentata artistă.